

I SI FORA CERT ?

Aquest dijous havia sigut un dijous normal com tots, amb la il·lusió que demà seria divendres i arribaria l'esperat cap de setmana. Ma mare m'havia despertat, la meua germana menuda Sara i jo havíem anat al col·legi. Després ma mare ens va arreplegar. Ella es quedà a classe de ball i jo me'n vaig anar a l'acadèmia d'anglès. Quan arribarem a casa vaig fer els deures, em vaig dutxar i quan mon pare va arribar vàrem sopar, no sense abans discutir un parell de vegades, això també és normal!, encara que la vull molt. Aviat ens vam anar a dormir.

A mitjanit em va parèixer escoltar uns estranys sorolls en el jardí. Però la veritat és que no vaig fer molt de cas, vaig pensar que podria ser un cotxe o qualsevol animal que rondava entre l'arbreda. Però la curiositat per saber que eren aquells estranys aldarulls em vencia, vaig decidir baixar al parterre per a descobrir que eren, no molt lluny vaig veure una inusitada forma, que estic segura no era ni triangle, ni cercle, ni quadrat... El seu color no era ni rosa, ni blau, ni verd... La seua olor tampoc vaig poder reconèixer-la, en fi aquella curiosa forma no era comuna.

Vaig córrer cap a l'habitació dels meus pares quan aquell estrany ésser em va dir:

-No t'espantes, no pretenc fer-te dany.

-Qui ets tu? - Li vaig demanar, encara que després reflexione i canvie la meua pregunta. -

Que ets?

-Això mateix és el que venia jo a preguntar-te. Vinc de molt lluny, tinc poc de temps i encara no entenc res. - Em va respondre.

-Res sobre que? - Li vaig preguntar.

-Sobre vosaltres els que habiteu aquest inusitat planeta.

De sobte vaig sentir uns passos darrere de mi i una xicoteta mà que vaig reconèixer em va tocar. Era Sara!, que amb els ulls molt oberts i amb cara d'una certa enveja em va preguntar:

-Això t'ha tocat en "l'ou Kinder"? "Xé" a mi sols m'ha tocat un mini cotxe per a muntar! Ella es quedà junt amb mi i jo vaig tornar a prestar-li l'atenció a aquell rar organisme.

La meua germana que tènia l'estranya capacitat de no estar mai callada va fer un pas en davant i li va interrogar:

-Que ets? On vius? Com et diuen? Quants anys tens? On estan els teus pares? Que fas ací?...

-El que importa no és el que sóc jo si no realment el que sou vosaltres. -Perquè funcioneu amb piles? -Em va preguntar.

-Piles? -Vaig preguntar espantada.

-Clar porte observant-vos un temps i he descobert que passades certes hores de funcionament us apagueu, crec que a això li anomeu dormir.

-Bé, es podria dir així -Vaig dir jo incapaç d'explicar-li exactament el que era dormir.

-Perquè sou uns més grans que altres? -Va voler saber.

-Perquè quan naixem som molt xicotets i conforme va passant el temps anem creixent. - Li vaig contestar.

-Doncs vaja perduda de temps podíeu nàixer grans i aprofitar eixos anys per a fer altres coses.

-Quina idea més genial! S'estalviarem anar a l'escola, i fer deures, exàmens...-Vaig pensar que l'endemà parlaria d'això amb ma mare.

-Hi ha una cosa que no puc comprendre. Perquè vos mateu uns als altres? Si sou tots de la mateixa espècie. -Em va preguntar.

De sobte totes eixes imatges de la televisió em van vindre al cap (cases destrossades, gent morint...) I em vaig fer la mateixa pregunta. Encara que vaig pensar i pensar no vaig poder respondre-li.

Sara va perdre l'interès i se'n va anar. Em vaig girar per a observar on anava i quan vaig tornar a donar la volta aquell aliè espècimen, ja no estava. Vaig anar al llit i quan el so del despertador em va espavilar no estava segura del que havia passat. Havia sigut veritat o només un somni?

La meua germana em va dir que havia somniat amb una atípica criatura, casualitat?

I si fora cert?

Des d'aquell moment tots els dies em faig la mateixa pregunta: Perquè fem guerres? Perquè eixe interès del ser humà d'imposar les nostres creences sobre altres parers, judicis i criteris diferents, portant-les a les seues últimes conseqüències, inclòs matant a altres persones?

Si tal com ens veuen des d'allí lluny: Tots som iguals i a la vegada tots diferents.

